

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Plóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 czerwca 2018 r.,
sprawy **A. K.**
skazanego z art. 280 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 10 października 2017 r., sygn. akt VI Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.
z dnia 29 listopada 2016 r., sygn. akt III K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego M. Ś. – Kancelaria w W. – kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) za sporządzenie i wniesienie kasacji z urzędu.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 29 listopada 2016 r., sygn. akt III K [...], uznał A. K. za winnego popełnienia czynu z art. 280 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny obowiązującej od dnia 14 kwietnia 2016 r.) skazał go i wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres

rzeczywistego pozbawienia wolności od godz.13.30 dnia 20 czerwca 2015 r. do godz. 15.30 dnia 21 czerwca 2015 r., uznając wobec niego karę pozbawienia wolności za wykonaną w zakresie 2 dni.

We wniesionej osobistej apelacji oskarżony A. K. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażąco surową karę oraz błąd w ustaleniach faktycznych polegający na:

- przyjęciu przez Sąd I instancji niekorzystnej dla niego wersji wydarzeń,
- dokonaniu pobieżnej oceny dowodów,
- nie uznaniu sprawy za przypadek mniejszej wagi,
- braku ustalenia wszystkich świadków zdarzenia,
- błędnym przyjęciu, że popełniony czyn stanowi rozbój, podczas gdy była to zwykła kradzież,
- pobieżnej ocenie zeznań świadków,
- nie uwzględnieniu korzystnych dla niego okoliczności, takich jak leczenie, depresja, sytuacja rodzinna itp.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Ustanowiony w postępowaniu odwoławczym obrońca z urzędu w piśmie procesowym (będącym uzupełnieniem osobistej apelacji oskarżonego, nie zaś apelacją, jako środkiem odwoławczym w rozumieniu art. 445 k.p.k. – k.347/tom II), sprecyzował zarzuty osobistej apelacji oskarżonego:

- w zakresie dowolnej oceny dowodów podnosząc obrazę przepisów postępowania
 - art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., obrazę przepisów prawa procesowego przez nie przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego co do okoliczności powstania obrażeń u pokrzywdzonej, podanych przez oskarżonego,
 - w zakresie kwalifikacji prawnej czynu podnosząc obrazę przepisów prawa materialnego - przez błędne uznanie, że czyn zarzucany oskarżonemu wypełnia znamiona art. 280 § 1 k.k., podczas gdy stanowi on wypadek mniejszej wagi.
- Wnioski końcowe zawarte w piśmie zgodne były z wnioskami apelacji osobistej oskarżonego.

Po rozpoznaniu wniesionego środka odwoławczego, Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 10 października 2017 r., sygn. akt VI Ka [...], utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie w stosunku do oskarżonego A. K..

Wyrok Sądu Odwoławczego zaskarżył kasacją obrońca skazanego, który orzeczeniu temu zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisów postępowania karnego w postaci art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. przez nienależyte rozważenie w apelacji wniesionej przez oskarżonego i następnie sprecyzowanej przez obrońcę oskarżonego A. K. zarzutu błędnej i wybiórczej oceny przez Sąd o quo zgromadzonego materiału dowodowego w zakresie:

1. wyjaśnień oskarżonego złożonych w postępowaniu przygotowawczym dnia 21 czerwca 2015 roku, zgodnie z którymi wypowiadając się o pokrzywdzonej wyjaśnił on, że „(...) Ona weszła do windy razem z sąsiadką, a my za nimi. Młody stał z boku tak jakby przysłaniał tą drugą staruszkę, a ja wyrwałem torebkę tej którą zauważyliśmy wcześniej”, a ponadto, że „(...) Chcę też dodać, iż kradzieży tej dokonałem będąc pod wpływem narkotyków (...);
2. wyjaśnień oskarżonego złożonych na rozprawie dnia 7 października 2016 roku, z których wynika, że to „(...) S. namówił mnie żebym ukradł torebkę. Powiedział, że zablokuje drzwi jak pokrzywdzona wejdzie do klatki schodowej. On mówił, że można ukraść torebkę lub łańcuszek”, a także motywacji oskarżonego przy popełnieniu zarzucanego mu czynu, który wyjaśnił że „(...) Ja nie uderzyłem tej kobiety (...)”, ponadto wyrażonej przez niego skruchy z tytułu popełnionego czynu w wyjaśnieniach, że „(...) jest mi naprawdę przykro”;
3. zeznań pokrzywdzonej złożonych na rozprawie dnia 7 października 2016 roku, z których wynika, że z tego zdarzenia nie wyniknęły dla niej żadne negatywne konsekwencje zdrowotne, gdyż pokrzywdzona po nim nie zgłosiła się do lekarza, a tylko niejako mimochodem pokazała tę rękę lekarzowi podczas innej wizyty, która miała miejsce dopiero tydzień po zdarzeniu zeznając, co następuje: „(...) Ja byłam na innej wizycie mniej więcej tydzień po zdarzeniu i pokazałam tę rękę lekarzowi”;
4. zeznań świadka M. P. będącego synem pokrzywdzonej złożonych na rozprawie w dniu 7 października 2016 roku w których świadek zeznał co następuje: „(...) Nie byłem świadkiem tego zdarzenia. Nie widziałem potem u mamy widocznych

obrażeń (...). Ja widziałem mamę 2-3 minuty po zdarzeniu. Wtedy nie pokazała mi ręki, (...)”;

5. zeznań świadka K. W. złożonych w postępowaniu przygotowawczym w dniu 7 grudnia 2015 roku w których świadek zeznał wypowiadając się o pokrzywdzonej: „(...) Nie pamiętam czy mówiła, czy podczas tego zdarzenia została użyta wobec niej jakaś siła fizyczna. (...) Nie pamiętam już czy uskarżała się na jakiś ból”;

6. wyjaśnień współoskarżonego D. S. złożonych w postępowaniu przygotowawczym dnia 19 czerwca 2015 roku z których wynika, że „(...) A. złapał kobietę za torebkę i jej ją wyrwał, oraz, że (...) My tej kradzieży dokonaliśmy będąc pod wpływem narkotyków (...)”.

7. wyjaśnień współoskarżonego D. S. złożonych w postępowaniu przygotowawczym dnia 21 czerwca 2015 roku z których wynika, że „(...) Gdy podjechała winda i otworzyły się drzwi windy to A. podbiegł do niej i wyrwał jej torebkę. Nie uderzył tej kobiety. Złapał za ucho torebki i wyrwał jej tą torebkę”

i tym samym pominięcia oczyszczających oskarżonego A. K. od stawianego mu zarzutu wyjaśnień złożonych przez niego samego i współoskarżonego D. S., a ponadto zeznań samej pokrzywdzonej i świadka M. P. będącego jej synem, a skutkiem tego było nieuzasadnione utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w W. III Wydziału Karnego z dnia 29 listopada 2016 roku w sprawie pod sygn. akt III K [...]”.

Powołując się na powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego A. K. kasacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

W dotychczasowym orzecznictwie Sąd Najwyższy niejednokrotnie podkreślał, iż zgodnie z art. 519 k.p.k., kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, tylko w powodu uchybień wymienionych w art.

439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa (art. 523 § 1 k.p.k.), zaś same zarzuty kasacyjne nie mogą wprost kwestionować ustaleń faktycznych. Skuteczność kasacji uzależniona jest zatem od wykazania, że w toku postępowania odwoławczego doszło do rażącej obrazy prawa, i to takiej, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Kasacji obrońcy skazanego nie spełnia powyższych wymagań.

Lektura uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego przeczy twierdzeniom skarżącego, jakoby Sąd odwoławczy w sposób nieprawidłowy przeprowadził kontrolę instancyjną oraz nie rozważył zarzutów podniesionych w apelacji, co stanowiłoby rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. mogące mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Sąd odwoławczy rozpoznał podniesione zarzuty w sposób pełny i wyczerpujący, nie pominął żadnego z nich, a swoje stanowisko zaprezentował w uzasadnieniu, przedstawiając w sposób obszerny i czytelny okoliczności, które legły u podstaw trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. Sąd Okręgowy uznał bowiem, że Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie, poddał wnikliwej analizie całokształt ujawnionych na rozprawie dowodów i prawidłowo dokonał ich analizy. Niewątpliwie rację ma prokurator, gdy w pisemnej odpowiedzi na kasację podkreśla, iż „z faktu, że określonym dowodom obydwie Sądy nadały walor wiarygodności (zeznania pokrzywdzonej i świadków), innym zaś nie (wyjaśnienia oskarżonego A. K. i współoskarżonego D. S.), nie sposób czynić zarzutu obrazy prawa” (k.5 odpowiedzi prokuratora na kasację). Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ocenił zeznania pokrzywdzonej A. P., która konsekwentnie opisywała przebieg zdarzenia, w tym użycie przemocy przez skazanego polegającej na uderzeniu pięścią w jej nadgarstek, co skutkowało wypuszczeniem trzymanego w tej ręce paska od torebki i umożliwiło wyrwanie torebki i jej kradzież. Jak podkreślił Sąd, zeznania pokrzywdzonej znajdują potwierdzenie w wypowiedziach procesowych świadka M. P. oraz A. K., którym pokrzywdzona opisała przebieg zdarzenia. Ocena wiarygodności zeznań świadków i wyjaśnień skazanego i poczynione na tej podstawie ustalenia faktyczne stoją w opozycji do stanowiska skarżącego, który poza polemiką, nie przedstawił argumentów, które mogłyby skutecznie tę ocenę podważyć.

Czyniąc w tym zakresie uwagi, Sąd Okręgowy jednocześnie podkreślił, iż mając na uwadze poczynione ustalenia, trudno zakwalifikować zachowanie skazanego jako kradzież zwykłą, bowiem działanie skazanego polegające na dokonaniu kradzieży torebki, po uprzednim użyciu przemocy fizycznej w postaci uderzenia pięścią w nadgarstek pokrzywdzonej wypełnia znamiona rozboju z art. 280 § 1 k.k. Na k. 361 - 362 (tom II) odniósł się także do podnoszonej kwestii „wypadku mniejszej wagi”, stąd też i w tym zakresie nie można czynić zarzutu Sądowi Odwoławczemu.

Reasumując stwierdzić trzeba, że podnoszone w kasacji zarzuty obraży prawa mają charakter pozorny. Z wywodów skarżącego jasno bowiem wynika, że nie o obrazę prawa tu chodzi, lecz o brak zgody na dokonaną ocenę dowodów i w konsekwencji przyjęte ustalenia faktyczne. Co istotne, nadzwyczajny środek zaskarżenia nie wykazuje, by w procesie oceny dowodów, a następnie rozpoznawania relewantnego w tym zakresie środka odwoławczego, doszło do obraży prawa procesowego, co w konsekwencji oznacza, że w kasacji w istocie rzeczy kwestionuje ustalenia faktyczne, co pozostaje w sprzeczności z art. 523 k.p.k.

Mając na uwadze przedstawione względy, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.